

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chuyển vào nhà 10, phân trại E, trại Xuân Phước A20, tôi được diễm phúc ở gần bên một tù nhân rất đáng kính mang bản án 20 năm, đó là bác Vũ Ngọc Bảo. Bác từng là một trong những cố vấn Hán-Việt dưới thời Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Ở chung một nhà với bác khá lâu mà tôi vẫn không biết tí gì về gia đình và hoàn cảnh của bác, vì bác rất ít khi nói về mình. Nhưng bác không tiếc lời khi chia sẻ cái kho tàng vô giá về Hán-Việt của bác cho bất kỳ ai cần đến mặc dù biết nội quy trại đã nghiêm cấm. Nhờ sự tận tụy chỉ bảo của bác mà những chữ nào tôi học được từ bác, đã theo tôi suốt đời. Tư tưởng quý báu nhất bác đã dạy tôi là : *“Phú quý bất năng dâm - Bần tiện bất năng di – Uy vũ bất năng khuất : Thử chi vị đại trượng phu”* (tạm dịch là :Giàu sang mà không mê say – Nghèo khó mà không đổi chí – Bạo lực cũng không khuất phục được : Thế mới là bậc quân tử). Bác Bảo đúng là một Nho Gia Kitô-Giáo chân chính, sùng sùng mà đứng giữa trời như một cây thông vậy.

Tuổi đã cao lại mang bản án 20 năm, không biết sống ngày nào chết ngày nào. Dưới chế độ tù cộng sản, kẻ bị án 20 năm phải ở tù 2 phần 3 số năm nghĩa là hơn 12 năm, rồi tuý cái mà cộng sản gọi là ‘hạnh kiểm’ *tốt hay xấu* để được nhà Nước cứu xét khoan hồng. Bác Bảo không trông mong gì vào sự khoan hồng vì có gì bảo đảm là với sức khoẻ ẻo ọt như thể liệu bác có sống được hơn 12 năm trong tù ? Tuy nhiên, bác vẫn âm thầm sống từng ngày tù trong sự phó thác hoàn toàn vào tình yêu Chúa Quan Phòng, bác thật sự không nghĩ đến ngày về. Không nói ra nhưng hình như bác chấp nhận rằng : sống chết ở đâu cũng được miễn thuận theo Ý Chúa.

Thời gian 2 năm cuối cùng tôi còn được may mắn học hành từ bác, cứ đi lao động về là tôi lén lút ôn bài cũ rồi tìm bác để xin bài mới. Trong những lần ở gần bên bác, thỉnh thoảng bác có lưu ý về những vết lạ xuất hiện trên da, nhưng vì những vết đó không gây khó chịu nên bác không quan tâm mà phần tôi thì hoàn toàn không biết gì về y khoa nên tôi cũng không lưu ý đến những triệu chứng ấy. Sau khi tôi được thả về, tôi phải vất vả đi tìm một chỗ ở vì trên tờ giấy ra trại, bộ Nội Vụ trả tôi về lại số nhà lúc tôi bị bắt là số 43/6 đường Hoàng Diệu, xã Linh Đông, huyện Thủ Đức, nhưng cơ sở ấy hiện đang là trường Bồ Túc Văn Hoá Công-Nông của Nhà Nước nên họ không cho tôi vào. Chạy ngược chạy xuôi mãi cuối cùng mới xin được một chỗ tạm trú tại số 53B Nguyễn Du, quận I (phòng in cũ của trường Taberd). Vì quá lo lắng tìm chỗ ở nên tôi quên vị thầy còn ở tù !

Ít lâu sau tôi nghe vài anh em được thả về nói rằng bác Bảo bị cùi. Ban y tế trại khám bệnh và xác nhận bác bị bệnh phong hủi ở giai đoạn cuối. Thế là bác Bảo được thả về vì các cai tù sợ căn bệnh quái ác ấy truyền sang cho những tù nhân khác sẽ gây rắc rối cho họ. Thiên Chúa đã dùng căn bệnh ghê tởm ấy để cứu bác ra khỏi ngục tù, thật là một điều lạ lùng. Nhưng còn lạ lùng hơn thế nữa, là sau khi được thả về, bác Bảo đã lành bệnh như được một phép lạ vậy ! Đến hôm nay, khi viết lại những dòng chữ này, tôi vẫn thật sự không hiểu !

Cách thức Chúa Giêsu đối xử với người bị bệnh phong trong bài Tin Mừng Chúa Nhật này là một cách diễn tả lòng thương xót của Thiên Chúa dành cho con người. Người bệnh phong đã tin tưởng và can đảm tìm đến gặp Chúa và anh ta đã được chữa lành. Đối với tôi, câu quan trọng nhất trong bài Tin Mừng này là : “Chúa chạnh lòng thương giơ tay đụng đến anh”. Chúa Giêsu vẫn tiếp tục “chạnh lòng thương” nhưng vấn đề nằm ở phía chúng ta có tìm đến với Chúa và để Ngài chạm đến ? Hay là mỗi người vẫn cứ loay hoay tự mình chạy tìm phương thuốc hầu chữa lành một bệnh hoạn tật nguyên nào đó về phần thể xác hoặc phần tâm linh ?

Xin đừng quên rằng ơn cứu chữa rất cần thiết cho mỗi người chúng ta đến từ Chúa Giêsu. Đừng mặc cảm và sợ hãi vì tình trạng tội lỗi của mình rồi đâm ra thất vọng, không còn tin tưởng vào lòng thương xót của Chúa. Chúa Giêsu hiện diện ở khắp nơi và Ngài rất ư rảnh rỗi để lắng nghe, chỉ tại chúng ta còn quá bận bịu hay vẫn e ngại nên không dám thưa với Ngài (như người bệnh phong) : “Nếu Chúa muốn, xin Chúa chữa con”. Chắc chắn Chúa sẽ vui lòng nói : *“Thầy muốn, con hãy lành sạch”*. Còn niềm vui nào sánh bằng ? *Linh mục Phạm Quang Hồng.*